

N:o 166.

Kungl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen med förslag till förordning om ändrad lydelse af § 3 i förordningen den 24 juli 1903 angående skogsvårdsafgifter; gifven Stockholms slott den 12 april 1907.

Under åberopande af härvid fogade utdrag af statsrådsprotokollet öfver jordbruksärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t föreslå Riksdagen att antaga bilagda förslag till förordning om ändrad lydelse af § 3 i förordningen den 24 juli 1903 angående skogsvårdsafgifter.

De till ärendet hörande handlingar skola tillhandahållas Riksdagens vederbörande utskott; och Kungl. Maj:t förblifver Riksdagen med all kungl. nåd och ynnest städse välbevågen.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres sjukdom:

GUSTAF.

Alfred Petersson.

Förslag

till

*förordning om ändrad lydelse af § 3 i förordningen
den 24 juli 1903 angående skogsvårdsafgifter.*

Häri genom förordnas, att § 3 i förordningen den 24 juli 1903 angående skogsvårdsafgifter skall erhålla följande ändrade lydelse:

Skogsvårdsafgift för vara, som till utlandet skeppas eller landvägen föres öfver gränsen, skall uppbäras af vederbörande tulltjänsteman i den ort, hvarifrån varan skeppas eller där den föres öfver gränsen, dock att, om utförseln sker å järnväg, uppbörden verkställas vid gränstationen. För vara, som genom flottning föres ur riket, upptages skogsvårdsafgiften af kronofogden i den ort, där varan i flottleden nedlägges. Afgifterna redovisas till statskontoret, om de uppburits af tullverkets tjänstemän, på tider, som af tullstyrelsen bestämmas, och, om de uppburits af kronofogde, genom Kungl. Maj:ts befallningshafvande enligt de närmare föreskrifter, som meddelas af Kungl. Maj:t. Statskontoret har att enligt de af Kungl. Maj:t bestämda grunder årligen verkställa fördelningen af de influtna beloppen mellan landstingsområdena.

Denna förordning skall lända till efterrättelse genast efter utfärdandet.

Utdrag af protokollet öfver jordbruksärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 12 april 1907.

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern LINDMAN,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena TROLLE,
Statsråden: TINGSTEN,
ALFRED PETERSSON,
HEDERSTIERNA,
DYRSSEN,
HAMMARSKJÖLD,
ROOS,
JUHLIN.

Departementschefen, statsrådet Alfred Petersson anförde härefter:
I § 1 af förordningen den 24 juli 1903 angående skogsvårdsafgifter stadgas, att för trävaror och trämassa, som från landet utföras, skall erläggas skogsvårdsafgift efter vissa angifna grunder, men då hvarken i § 3 af samma förordning, som innehåller bestämmelser om, hvar och af hvem skogsvårdsafgifterna skola uppbäras, eller i kungörelsen af den 8 december 1904 angående uppbörd af skogsvårdsafgifter m. m. förutsättes annat, än att varan föres ut ur landet å järnväg eller medelst skeppning, har följden häraf blifvit den, att trävaror och trämassa, som på annat sätt utföras, undgå skogsvårdsafgift. Jag antager, att man vid

*Ang. vissa
ändringar i
afseende å
uppbörden af
skogsvårds-
afgifter.*

åstadkommandet af lagstiftningen om skogsvårdsafgifter ansett den inkomst, som skulle tillföras staten genom uttagande af skogsvårdsafgifter äfven för varor, som med andra transportmedel än järnväg eller fartyg fördes ur riket, vara för obetydlig för att motsvara de anordningar och de kostnader, som kräfdes för skogsvårdsafgifternas uppbörd i dessa fall.

Riksdagen
1906.

Sistlidna års Riksdag har emellertid i skrifvelse af den 3 mars 1906 på förslag af enskilda motionärer gjort framställning i ämnet. Riksdagen har därvid först och främst anmärkt, att den omständigheten, att svårigheter i vissa fall förefunnes i fråga om sättet för uppbörden af skogsvårdsafgifter, icke borde föranleda, att i dessa fall de föreskrifna afgifterna icke skulle utkrävas. Vidare har Riksdagen framhållit, att, enligt hvad som påvisades i de motioner, som föranledt Riksdagens skrifvelse, de skogsvårdsmedel, om hvilka det allmänna härigenom ginge miste, uppginge till ganska afsevärda belopp, hvilket förhållande icke heller kunde anses tillfredsställande. Riksdagen har därför ansett, att åtgärder borde vidtagas till afhjälpan af denna oegentlighet, och anhållit, att Kungl. Maj:t måtte efter verkställd erforderlig utredning för Riksdagen framlägga förslag till sådant tillägg till förordningen angående skogsvårdsafgifter, att dylika afgifter blefve erlagda äfven för trävaror och trämassa, som utfördes från riket annorledes än genom skeppning eller å järnväg.

I motionerna i fråga framhålles bland annat, hurusom det antagande, hvarifrån man torde hafva utgått vid tillkomsten af förenämnda förordning, att utförseln från Sverige af trävaror genom flottning och af trävaror och trämassa medelst dragare icke omfattade några egentligen afsevärda kvantiteter, icke torde vara öfverensstämmande med verkliga förhållandet. Den utförsel, hvarom här vore fråga, vore för visso af betydelse ej mindre på grund af sin omfattning än äfven i betraktande af därmed förknippade omständigheter. Enligt öfversikter i Ekonomisk Tidskrift, grundade på norska uppgifter, skulle under åren 1891—1895 hafva flottats från Sverige till Norge i medeltal årligen:

i Enningsdal eller Berby älf.....	5,400	kubikmeter,
till Tistedalsälven genom Otteid kanal och öfver Gjösbu hästjärnbana	48,500	„
till Glommen genom Flisen älf från de s. k. »Svenskavasdragene»	35,000	„

Summa 88,900 kubikmeter;

och under perioden 1896—1900 skulle flottningen till Norge hafva omfattat i årligt medeltal:

genom Enningdalsälven	4,000	kubikmeter
„ Vingersjöarna	9,700	„
„ Tistedalsälven	73,900	„
„ Flisen älf	46,500	„
	<hr/>	
	Summa	134,100 kubikmeter.

Af det i Enningsdalsälven framflottade virket beräknades en tiondedel hafva kommit från norska skogar, hvaremot det öfriga skulle hafva utdrifvits från skogar i Sverige genom Bullarsjöarna, och det genom Tistedalsälven flottade hade i sin helhet antagits komma från svenska skogstrakter utefter Dalslands kanal. Emellertid gjorde dessa sifferuppgifter icke anspråk på att vara fullständiga och kunde för öfrigt vara behäftade med felaktigheter, beroende på osäkerhet i fråga om timrets medeldimensioner. De kunde ej heller, såsom afseende allenast flottningen, gifva erforderlig ledning för bedömande af, i hvilken omfattning trävaruutförseln för närvarande i följd af ifrågavarande brist i lagstiftningen undandrogen erläggande af skogsvårdsafgifter, ett förhållande, som också tydligt nog framginge vid en jämförelse med de uppgifter, som bifogats en till Kungl. Maj:t af Värmlands läns skogsvårdsstyrelse ingifven framställning i förevarande ämne. Denna vittnade nämligen om, att ifrågavarande missförhållande, som i ganska stor utsträckning gjorde sig gällande och som framstode i än ofördelaktigare dager därigenom, att skogarna vid gränsen ofta nog befunne sig i utländska undersåtars ägo och att det afverkade timret vanligen i helt och hållet oförädladt skick utfördes ur landet, i de västra gränsprovinserna gjort sig kännbart såsom en verklig och betydande olägenhet, som borde oförtöfvadt afhjälpas.

I den i riksdagsmotionerna omnämnda underdåniga framställningen i ämnet från skogsvårdsstyrelsen i Värmlands läns landstingsområde hemställes om åtgärder för tillämpning af förordningen angående skogsvårdsafgifter äfven å virke, som annorledes än å järnväg eller från exporthamn utföres från landet. Därvid framhålles den stora förlust landstingsområdets skogsvårdskassa åsamkas därigenom, att sådant virke ej af ortens tullförvaltning anses vara underkastadt bestämmelserna i nyssnämnda förordning. Af en framställningen bifogad uppgift å 1902 års utförsel af trävaror, som afverkats inom länet, hvilken uppgift grundats å meddelanden från vederbörande exportörer, framgår också, att virkesexporten från länet genom flottled eller med dragare nämnda år omfattat 156,183 kubikmeter fast mått, motsvarande i export-

*Framställning
från skogs-
vårdsstyrelsen
i Värmland.*

avgifter omkring 16,000 kronor eller nära en femtedel af skogsvårdskassans beräknade inkomster af exportavgifter.

Domänstyrelsen den 10 oktober 1905.

Öfver denna framställning afgaf, efter nådig remiss, domänstyrelsen den 10 oktober 1905 underdånigt utlåtande, däri styrelsen anförde, att en uppbörd af skogsvårdsavgifter för virke, som från Sverige utfördes till Norge dels genom flottning och dels å fordon, enligt styrelsens åsikt skulle förutsätta anordningar, som medförde så afsevärda kostnader, att de uppginge till ungefär lika stort belopp som de avgifter, hvilka därför kunde inflyta, samt att kontrollen öfver uppbördens riktighet likväl i hvarje fall icke kunde göras effektiv, dels enär virke under fri flottning i vattendrag icke kunde för uppmätning och räkning hejdas och dels enär virke vintertiden på fordon utfördes på för tillfället anordnade drifningsvägar, vid hvilka bevakning icke kunde anordnas. Af dessa skäl hemställde domänstyrelsen, att framställningen icke måtte till någon Kungl. Maj:ts vidare åtgärd föranleda.

Generaltullstyrelsen den 29 mars 1906.

Uti efter remiss afgifvet utlåtande af den 29 mars 1906 gjorde generaltullstyrelsen, under hänvisning därtill att frågan på grund af Riksdagens framställning vore på Kungl. Maj:ts pröfning beroende, enahanda hemställen.

Skogsvårdsstyrelsen i Älfsborgs län.

Äfven skogsvårdsstyrelsen i Älfsborgs län har inkommit med en underdånig framställning i ämnet, därvid framhållande att å sjön Stora Lee årligen flottades öfver gränsen till Norge minst 40,000 kubikmeter virke fast mått, inköpt i Älfsborgs och Värmlands län.

Domänstyrelsen den 22 december 1906.

I häröfver den 22 december 1906 afgifvet underdånigt utlåtande har domänstyrelsen hänvisat till det underdåniga yttrande, som styrelsen på grund af nådig remiss, gemensamt med generaltullstyrelsen samma dag afgifvit i anledning af Riksdagens förenämnda skrifvelse.

Domänstyrelsen och generaltullstyrelsen den 22 december 1906.

Med sistnämnda utlåtande öfverlämnade nämnda båda ämbetsverk yttranden af vederbörande myndigheter i de trakter, hvarifrån export ur riket af trävaror genom flottning och medelst dragare i någon nämnvärd grad äger rum, nämligen af Kungl. Maj:ts befallningshafvande i Göteborgs och Bohus, i Älfsborgs och i Värmlands län, gränsbevakningschefen i Dalsland, Värmland och Dalarna samt tullkammaren i Strömstad.

Kungl. Maj:ts befallningshafvande i Göteborgs och Bohus län anför, att trävaror genom flottning och medelst åkdon utfördes ur riket endast från norra delarna af länet, medelst flottning hufvudsakligen genom Bullarsjöarna och Idefjorden; att endast ringa mängd virke utfördes medelst åkdon; att någon trämassa för närvarande icke torde på något af dessa sätt föras utom riket; samt att Kungl. Maj:ts

befallningshafvande, som ansåge att skogsvårdsafgifter för sålunda utfördt virke kunde uppbäras genom tullmyndigheternas försorg, funne föreskrifter i enlighet med hvad Riksdagen hemställt synnerligen önskvärda. Vid Kungl. Maj:ts befallningshafvandes yttrande är fogadt ett utlåtande från länets skogsvårdsstyrelse, som meddelar, att vederbörande länsjägmästare beräknat det från länet under år 1905 genom flottning och medelst åkdon utförda virket till omkring 2,600 kubikmeter, och i fråga om sättet för uppbörden af skogsvårdsafgifter ansluter sig till ett af jägmästaren i Bohus revir afgifvet förslag. Enligt detta skulle virke, som med åkdon utfördes ur riket, kuberat af gränsbevakningen, hvilken tillika skulle därför uppbära skogsvårdsafgifter, hvaremot i fråga om virke, som vore afsedt att flottas ur riket, virkesägare skulle, sedan virket vore sammanfördt vid flottled och innan det lades i vattnet, anmäla sig hos länsman, kronojägare eller annan därtill bemyndigad person för att få virket afmätt och stämpladt samt för erläggande af skogsvårdsafgift. Nödig handtlangning borde tillhandahållas af virkesägaren och virke, som flottades ostämpladt, borde vara förbrutet, hvarjämte ägaren borde kunna ådömas kännbara bötesbelopp.

Kungl. Maj:ts befallningshafvande i Älfsborgs län anför, att det i länet producerade virke, som annorledes än genom skeppning eller å järnväg utfördes ur riket, härstammade från Dalsland, därifrån det fördes till Norge dels på åkdon dels sjöledes å Stora Lee; att skogsvårdsafgift för det flottade virket ansåges böra uppbäras af vederbörande tulltjänsteman eller gränsridare å vissa angifna platser; att det icke vore möjligt för tulltjänstemännen att kontrollmäta dylikt virke, hvarför ägare af sådant virke borde åläggas att i god tid och senast före den 1 maj till tulltjänsteman uppgifva den ungefärliga virkesmängd han ämnade genom flottning utföra och därför hos sagde tjänsteman deponera för virket stadgad afgift jämte ett öfverskott af 20 procent däraf; att därefter virkesägaren borde vara skyldig före den 15 november för slutuppgörelse på heder och samvete för tulltjänstemannen uppgifva den sammanlagda virkesmängd han sålunda från riket utfört; att tulltjänstemannen för att erhålla nödig kontroll skulle bland annat äga rätt affordra virkesägaren styrkt räkenskapsutdrag eller påyrka märksedlarnas uppvisande; att af virkesägare lämnad oriktig uppgift skulle medföra den påföljd, att dubbel afgift finge erläggas för hela virkespartiet; att därest virke, utfördes till Norge utan att vara på förut angifvet sätt anmaldt, mätningen af detta virke borde verkställas i löst mått, som därpå skulle reduceras till fast mått, hvarefter vederbörande tulltjänsteman skulle äga

genast uttaga skogsvårdsafgiften; samt att sådan afgift för virke, som med åkdon utfördes till Norge, skulle uppbäras af gränsridarna.

Af Kungl. Maj:ts befallningshafvande i Värmlands län anföres, att utförseln af virke från länet till Norge genom flottning och med åkdon å vissa trakter vore ganska betydande; att, äfven om vissa svårigheter skulle möta att upptaga skogsvårdsafgift för sådant virke, dylik afgift dock borde upptagas, hvarvid tullpersonalen kunde i främsta rummet användas, men att eljest kronofogde eller länsman kunde anlitas vid uppborren; att virke, som vore afsedt att föras till Norge, borde, innan det för flottning nedlades i vattnet eller annorledes framförslades, uppmätas, besiktigas och stämplas, hvartill tullverkets personal icke syntes kunna användas; att däremot skogsstatens tjänstemän och betjante härvid kunde anlitas; samt att det kräfdes stränga bestämmelser i fråga om såväl deklARATIONSVÅNG som ansvar för eftersättande af gifna kontrollföreskrifter. Vid Kungl. Maj:ts befallningshafvandes yttrande är bilagdt ett yttrande i ärendet af jägmästaren i Arvika revir, som föreslår, att säljare af virke, som från länet utfördes annorledes än medelst skeppning eller å järnväg, skulle genom deklARATIONSVÅNG åläggas till vederbörande kronofogde uppgifva mängden af det sålda virket, köparens namn och hemvist eller emottagaren; att flottningförening skulle åläggas att före midten af april månad till länets skogsvårdsstyrelse ingifva förteckning öfver de under året flottande äfvensom uppgift för en hvar af dem om flottgodset; att gränsbevakningen skulle till skogsvårdsstyrelsen lämna uppgift om dem, som förde virke öfver gränsen, och med biträde af kronojägare eller länsskogsvaktare verkställa kontroll, där så ansåges nödigt; samt att länets skogsvårdsstyrelse skulle på grund af till denna styrelse inkomna uppgifter verkställa utredning angående kubikmassan af utfördt virke och tontalet af utförd trämassa, genom hvilken utredning vederbörande kronofogde skulle beredas tillfälle kontrollera själfdeklARATIONERNA.

Gränsbevakningschefen i Dalsland, Värmland och Dalarna anför, bland annat, att det föreliggande ärendet sönderföller i frågan om *kontrollen* af de utförda trävarorna och frågan om *uppbörden* af å dem belöpande skogsvårdsafgifter; att till följd af den minskade importen från Norge omöjlighet numera ej torde förefinnas att genom gränsridarna utöfva nöjaktig kontroll öfver här ifrågavarande utförsel af trämassa och trävaror; att uppbörden och redovisningen af skogsvårdsafgifterna torde utan synnerlig svårighet kunna ske i samband med gränsstationernas tulluppbörd, hvadan gränsbevakningschefen för närvarande ansåge möjlighet förefinnas för gränsbevakningen att för-

söksvis tillsvidare öfvertaga bestyret med berörda kontroll och uppbörd; att för uppgift om virke, som genom flottning eller medelst åkdon skulle föras öfver gränsen, själfdeklaration borde införas, hvilken skulle styrkas genom företeende af tunningslängder, uppgift om namn och hemvist å den, som köpt virket m. m.; att för vattendrag, där flottningsförening funnes, sådan förenings styrelse borde åläggas att före midten af april månad till skogsvårdsstyrelsen ingifva förteckning å de under året flottande och det virke, en hvar af dem skulle flotta; samt att till förekommande af falska deklarationsuppgifter skärpta straffbestämmelser borde införas och lämpliga beslagsandelar tillförsäkras dem, som upptäckte och anmälde olaga utförsel.

Tullkammaren i Strömstad anför, att kontrollen öfver sådant virke, som genom flottning och medelst åkdon fördes till Norge, borde ske vid afverkningsplatsen eller innan virket utlades i flottled eller lastades å vagn; att detta särskildt gällde om virke, som utfördes genom flottning, enär det torde vara omöjligt för hvem det vara månade att kontrollera exportörens uppgifter rörande allt i en s. k. ringbom sammanfördt virke; att ifrågavarande kontroll icke kunde ske genom gränsbevakningen, hvars verksamhet framförallt vore förlagd till gränsen, utan borde verkställas af vederbörande skogsvårdsstyrelse och dess tjänstemän eller genom kommunernas skogsvårdskommittéer med biträde i vissa fall af skogs- och kronobetjäning; samt att, sedan anmälan om virke, afsedt att genom flottning eller medelst åkdon utföras, gjorts hos någon af nyssnämnda myndigheter, virket borde af dem med särskildt märke stämplas, hvarefter uppbörden af skogsvårdsafgiften kunde verkställas af samma eller annan af nämnda myndigheter, som därom skulle äga utfärda bevis, hvilket borde vid transporten medföras och vid gränsen till krono- eller tullbetjänt aflämnas.

För egen del anföra generaltullstyrelsen och domänstyrelsen hufvudsakligen:

Ehuru sålunda olika åsikter uttalats i de föreliggande utlåtandena såväl angående sättet för uppbörden som angående den därvid nödiga kontrollen, syntes likväl alla, som i ärendet yttrat sig, vara eniga därom, att skogsvårdsafgift borde erläggas för virke och pappersmassa, som från landet utfördes annorledes än genom skeppning och medelst järnväg. Emellertid ansåge sig ämbetsverken icke böra underlåta att fästa Kungl. Maj:ts uppmärksamhet därpå, att därest den afgift, som nu ifrågasattes, skulle komma att uppbäras, detta möjligen kunde gifva anledning till, att en motsvarande afgift komme att påföras trä-

varor och pappersmassa, som på samma sätt tillfördes Sverige från Norge. En dylik åtgärd från norsk sida syntes kunna utöfva visst inflytande på industrien i vårt land, helst som, särskildt genom flottning, afsevärdt mera virke tillfördes Sverige från Norge än på enahanda sätt trävaror från Sverige utfördes till Norge. Det vore nämligen ej blott å Klarälfvens vattensystem som norskt virke flottades till vårt land, utan äfven å de från Norge kommande källfloderna till Hotagens och Ströms vattendrag i Jämtland. De skogar, hvarifrån detta virke härstammade, torde delvis vara för afverkning upplätta åt svenska undersåtar. Under förutsättning emellertid att det nu antydda förhållandet ansåges icke böra utöfva inflytande på den föreliggande frågan, ville ämbetsverken i underdånighet tillstyrka, att skogsvårdsafgift finge uppbäras jämväl för trävaror och pappersmassa, som från landet utfördes annorledes än genom skeppning och med järnväg.

Enligt den utredning, som föreläge, syntes visserligen, åtminstone för närvarande, pappersmassa icke från här ifrågavarande delar af landet utföras annorledes än genom skeppning och med järnväg. Skulle emellertid förhållandet blifva ett annat, ansåge ämbetsverken, att i förordningen den 24 juli 1903 för pappersmassa bestämd skogsvårdsafgift borde uppbäras, innan pappersmassan fördes öfver gränsen. Då detta syntes ifrågakomma allenast genom forsling å för sommartrafik ordnade körvägar, enär pappersmassefabriker icke kunde anläggas i väglösa obbyggder, mötte ej hinder för att invid sådana vägar i gränsens närhet stationerad tullpersonal uppbure afgiften.

Utförseln af virke medelst åkdon från Sverige till Norge, hvilken för öfrigt torde vara jämförelsevis obetydlig, kunde bedrifvas ej blott å för sommartrafik anlagda vägar utan ock å för tillfället anordnade så kallade basvägar, hvilka användes för virkestransport vintertid vid snöföre, hufvudsakligen under årets tre första månader. Vid vägar af förra slaget vore i regeln tullbevakning anordnad i närheten af riksgränsen. Beträffande de senare vore däremot sådan bevakning i allmänhet ej anordnad, hvarför särskild extra bevakning syntes, under den tid virkesdrifning å dem påginge, böra anordnas. Skogsvårdsafgiften, som i hvarje fall borde vara erlagd förr än virket fördes öfver gränsen, syntes kunna för hvarje lass virke uppbäras vid den utförselplatsen närmast belägna gränstillstationen innan det fördes öfver gränsen. De inflytande beloppen för denna uppbörd torde blifva obetydliga, enär ett lass trävaror särskildt vid transport sommartiden ofta ej innehölle mera än 1 kubikmeter virke fast mått.

Beträffande slutligen det virke, som genom flottning utfördes, vore särskildt att märka, att det i regeln vore undandraget kontroll, sedan det nedlagts i flottleden. Framför allt gällde detta i fråga om virke, som flottades löst. Men jämväl det virke, som i fasta flottar eller på annat sätt förenadt framfördes i flottleden, vore svårt att kontrollera. I följd häraf ansåge ämbetsverken, att för virke, som vore afsedt att genom flottning utföras ur riket, skogsvårdsafgiften borde erläggas eller säkerhet därför ställas, innan virket utlades i flottleden. Detta kunde på det sätt ordnas, att den, för hvars räkning afverkning skedde, beräknade och uppgäfve den virkesmängd, som genom flottning skulle ur riket utföras, hvarefter han inbetalade afgiften i förskott eller därför ställde borgen eller annan säkerhet, intill dess efter slutad afverkning och drifning afgiften kunde definitivt bestämmas och slutlikvid ske.

Kontrollen öfver detta virke kunde icke uppdragas åt gränsbevakningen, emedan virket kunde för flottning uppläggas invid flottled på större eller mindre afstånd från gränsen, hvilken sagda bevakning icke ägde lämna. Lämpligen syntes därför denna kontroll böra anförtros åt vederbörande skogsvårdsstyrelse, som genom sina tjänstemän och skogsvaktare kunde utföra densamma.

Uppbörd af skogsvårdsafgifterna för trävaror, som genom flottning utfördes, borde under sådana förhållanden ej heller ske genom gränsbevakningspersonalen, hvars aflöning dessutom icke stode i rimligt förhållande till det ansvar för en betydande, med svårighet kontrollerbar uppbörd, som skulle påläggas densamma. Däremot torde, på sätt vederbörande motionärer vid Riksdagen jämväl äsyftat, uppbörden kunna verkställas genom kronofogden i orten, till hvilken den, som hade att erlægga skogsvårdsafgift, borde vara skyldig att efter slutad afverkning genom angifningsinlaga uppgifva mängden af det virke, hvarför afgift skulle af honom erläggas. Uppgifterna i denna angifningsinlaga borde lämnas »på heder och samvete». Ansåges i vissa fall nödigt kontrollera uppgifterna, borde kronofogden äga att från vederbörande flottledsstyrelse eller från skogsvårdsstyrelsen erhålla uppgift om det virkesparti, hvarför ifrågavarande person hade att erlægga skogsvårdsafgift.

På grund af hvad sålunda och i öfrigt anförts samt under erinran, att vederbörande ämbetsverk framdeles torde komma att sättas i tillfälle att afgifva förslag till de ändringar i eller tillägg till kungörelsen den 8 december 1904 angående uppbörd af skogsvårdsafgifter m. m., som kunde ifrågakomma, hemställa ämbetsverken, att i § 3 af kungl. förordningen den 24 juli 1903 angående skogsvårdsafgifter måtte göras sådant tillägg, att skogsvårdsafgifter komme att uppbäras jämväl för

trävaror och trämassa, som utfördes från riket annorledes än genom skeppning eller å järnväg, därvid tullpersonalen borde åläggas att uppbära afgifterna för sådan vara, som utfördes landvägen, och vederbörande kronofogde för trävaror, som utfördes genom flottning, och borde afgifterna i senare fallet redovisas till statskontoret genom Kungl. Maj:ts befallningshafvande.

*Departements-
chefens yt-
rande.*

Af den redogörelse, jag nu lämnat, framgår, att samtliga ortsmyndigheter, som yttrat sig i ärendet, äro ense om det lämpliga i att skogsvårdsavgifter påföras äfven trävaror och trämassa, som utföras ur landet annorledes än genom skeppning eller å järnväg. Också mig synes det förhållandet högst otillfredsställande, att gods af ifrågavarande slag, som utföres, endast af den anledning, att det på visst sätt transporteras öfver gränsen, undgår den afgift, som enligt ordalydelsen af § 1 i förordningen om skogsvårdsavgifter skall drabba allt sådant gods. Ett dylikt förhållande innebär en reell olikhet inför lagen, som icke bör få fortfara. Att man i detta fall bör låta sig afhållas af fruktan för möjligheten af en motsvarande afgift å trävaror och pappersmassa, som flottas från Norge till Sverige, kan jag icke inse. Här är ju endast fråga om, att gällande förordning om skogsvårdsavgifter äfven i nu ifrågavarande hänseenden skall göras effektiv och tillämplig. Afgift utgår också redan för den väl så betydande mängd virke, som med järnväg och medelst skeppning utföres till Norge utan att detta medfört några af de olägenheter, som nu af myndigheterna befarats kunna uppstå. Med hänsyn till de, visserligen ofullständiga, uppgifter, som föreligga om exporten genom flottning eller på åkdon af trävaror till Norge — och om någon nämnvärd utförsel af trä på sistnämnda båda sätt till något annat land kan icke vara tal — tror jag icke heller, att de för upptagande af exportavgift i dessa fall nödiga anordningar skulle medföra så stora kostnader, att icke det allmänna i hvarje fall skulle beredas en ganska afsevärd inkomst. Men väl möta vissa svårigheter att så ordna saken, att uppbörden och kontrollen blifva effektiva, på samma gång som ej alltför stora olägenheter däraf beredas exportörerna. Förhållandevis enklast synes saken kunna ordnas i fråga om gods, som på åkdon föres ur landet. Afgiften kan här, på sätt generaltullstyrelsen och domänstyrelsen föreslagit, upptagas vid vederbörande tullstation vid gränsen och läser kontrollen öfver, att intet gods passerar gränsen utan att afgiften erlägges, kunna skötas af gränsbevakningen, äfven om denna på vissa trakter och för särskilda årstider måste förstärkas. Förenadt med större svårigheter synes det vara att tillfredsställande ordna uppbörden af skogsvårdsavgifter för trävaror, som genom

flottning föras ur riket. I detta fall kan af naturliga skäl ingen nämnvärd kontroll utöfvas vid gränsen och ej heller kunna lämpligen afgifterna uppbäras af tulltjänstemännen därstädes. Däremot synes den utväg, ämbetsverken föreslagit, eller att afgiften skulle grundas å själfdeklaration af vederbörande exportörer och erläggas till kronofogden i den ort, där virket nedlägges i flottleden, erbjuda utsikter till en öfverhufvud taget tillfredsställande lösning. Erforderlig kontroll å uppgifternas riktighet synes vid en sådan anordning kunna erhållas genom jämförelse med uppgifter från vederbörande flottningföreningars styrelser eller af vederbörande skogsvårdsstyrelse eller genom sådan styrelses tjänstemän. De af kronofogde uppburna afgifterna torde böra redovisas enligt närmare bestämmelser af Kungl. Maj:t. Förslag till de ändringar i lydelsen af § 3 i förordningen den 24 juli 1903 angående skogsvårdsafgifter, som erfordras för genomförande af hvad jag sålunda föreslagit, har utarbetats inom departementet. Vidare förslag till närmare bestämmelser om sättet för uppbörden och kontrollen därofver samt till de ändringar i kungörelsen den 8 december 1904 angående uppbörd af skogsvårdsafgifter m. m., som härför kunna erfordras, äfvensom till de andra föreskrifter, som kunna blifva en följd af bifall till hvad jag föreslagit i fråga om § 3 i förordningen den 24 juli 1903, torde jag framdeles få tillfälle att underställa Kungl. Maj:ts pröfning.

Departementschefen uppläste härefter förutnämnda inom departementet utarbetade förslag till förordning om ändrad lydelse af § 3 i förordningen den 24 juli 1903 om skogsvårdsafgifter och hemställde, att detsamma måtte genom nådig proposition Riksdagen till antagande föreläggas.

Till denna af statsrådets öfriga ledamöter biträdda hemställan täcktes Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i nåder lämna bifall; och skulle nådig proposition i ämnet af den lydelse, bilaga . . . vid detta protokoll utvisar, till Riksdagen aflåtas.

Ur protokollet:
J. Salander.